

63 h, jest tedy pro rozhodnutí rekursního soudu nepřipustnou novotou a bez významu. Lichou jest též námitka, že berní úřad v exekučním návrhu ani netvrdil, tím méně prokázal, že premiová půjčka, jejíž zabavení u třetích osob bylo navrženo, jest majetkem dlužníkovým. Vlastnictví dlužníkovu nemuselo býti tvrzeno výslovně, neboť jest nutným předpokladem exekučního návrhu, takže tvrzení to jest v něm již obsaženo. Správnost tohoto tvrzení nepotřebuje býti ani vymáhajícím věřitelem při podání návrhu na zabavení dokazována (§ 54 čís. 3 ex. ř.) ani soudem při povolení exekuce zkoumána, vymáhající věřitel činí exekuční návrh na vlastní nebezpečí a jest za jeho následky třetím osobám zodpověden.

Čís. 4096.

Byla-li k vydobytí veřejných dávek bezvýsledně vedena správní exekuce na jmění veřejné společnosti, může se vymáhající úřad domáhati na veřejném společníku předložení seznamu jmění a složení přísahy dle řu 47 ex. ř.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1924, R I 672/24.)

Návrhu eráru, by veřejný společník byl přidržen k vykonání vyjevovací přísahy dle řu 47 ex. ř., ježto správní exekuce proti společnosti zůstala bezvýslednou, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl. N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle řu 47 ex. ř. v nynějším doslovu mohou žádati o složení vyjevovací přísahy i úřady tam jmenované, když správní exekuce k vydobytí veřejných dávek byla bezvýslednou. V tomto případě vedena byla bezvýsledná exekuce na jmění firmy Mořic T. & Co, a má podle návrhu berního úřadu Bedřich H. jako veřejný společník firmy předložiti seznam svého jmění a vykonati přísahu, že výpovědi jeho jsou správné a úplně, a že vědomě nezamlčel ničeho ze svého jmění. V tomto směru je žádost úplně odůvodněna jak předpisy čl. 112 obch. zák., podle něhož ručí společník za závazky společnosti celým svým jměním nedílně, tak i čl. 117 obch. zák. a § 373 c. ř. s., z nichž je vyvoditi povinnost veřejného společníka činiti přísežná udání za společnost. Rekursní soud mylně poukazuje na § 11 ex. ř., jenž platí pro exekuci soudní, nikoli však správní, kdežto soudu dostačí skutečnost, že správní exekuce proti veřejné obchodní společnosti zůstala bezvýslednou, a že vyjevovací přísaha požaduje se od společníka.

Čís. 4097.

V tom, že k plnění naturální stravy povinný odstěhoval se ze svého původního bytu do jiného obydlí v téže obci, nelze spatřovati porušení smlouvy, jež by o sobě opodstatňovala náhradní nárok oprávněného na plnění peněžité.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1924, Rv I 864/24.)

Žalobce postoupil žalovaným domek č. p. 258 ve V. a vymínil si jako doživotní výměnek mimo jiné poskytování stravy při společném stole. Žalovaní odstěhovali se po čase do jiného domku ve V. a neposkytovali žalobci nadále stravy. Žalobě o zaplacení peněžité náhrady za stravu o b a n i ž š í s o u d y vyhověly. N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolání, jež uplatňuje dovolací důvod §u 503 čís. 4 c. ř. s., přiznati jest oprávnění. Žalobce domáhá se na žalovaných náhrady za stravu, již mu žalovaní měli při společném stole poskytovat, jedině proto, že se dne 27. listopadu 1922 z domu č. p. 258 ve V., v němž strava měla býti poskytována, odstěhovali a od tohoto dne mu stravy neposkytovali. Žalobce neuvedl, že na žalovaných žádal poskytnutí stravy v domě, kamž se přestěhovali, a ze sporného jednání vysvítá, že se nepokládá za povinna, na stravu k žalovaným do jejich nového obydlí docházeti a že tedy zaviněné prodlení žalovaných spatřuje již v tom, že se žalovaní do jiného domu přestěhovali. Uvádí-li se ve sporu, že prvžalovaný byl po nějaký čas na práci v cizině a spolužalovaná že po tu dobu sloužila a nevařila, vztahuje se okolnost tato dle přednesu stran na dobu od srpna 1923 do listopadu 1923 a nepřichází tedy ve zřetel pro otázku prodlení, jež se tvrdí již ode dne odstěhování t. j. 27. listopadu 1922. Oba nižší soudy řeší spornou věc jedině s hlediska, že dle povahy věci jest prý místem plnění dům č. p. 258 ve V. a že jenom tam jest stravu poskytovat, naproti tomu že žalobce není povinen, by si na stravu k žalovaným jinam docházel, byť i to bylo v témže místě v jejich novém obydlí, jež dle tvrzení stran jest od domu č. p. 258 200 m vzdáleno. Nejvyšší soud nepokládá tento názor za správný a s hlediska rozumného výkladu smluv (§ 914 obč. zák.) za přípustný. I když lze připustiti, že při ujednání smlouvy bylo myšleno na to, že obě strany zůstanou v domě č. p. 258 a že tam bude strava poskytována, nelze smlouvu vykládati dle písmeny, že by jenom v tomto domě závazek ten plněn býti mohl a směl, nýbrž dle účelu a úmyslu jejího se zřetelem na zásady poctivého právního styku a s tohoto druhého hlediska nelze o tom pochybovati, že tato povinnost může býti splněna bez jakékoli citelnější újmy pro smluvní zájem žalobcův i v novém obydlí žalovaných, buď na ten způsob, že si tam na stravu sám, není-li mu to z důležitých příčin nemožno, dojde nebo že mu žalovaní stravu k jeho vyzvání donesou, kdyžtž jde o vzdálenost pouhých 200 m, jak se tvrdí. Závazkem neměli býti zajisté povinni připoutání na vždy na dům č. p. 258; přestěhovali-li se snad i z vážných důvodů hospodářských o 200 m dále, nemůže v tom býti spatřováno porušení smluvního závazku, když lze mu vyhověti způsobem shora naznačeným. Bylo by chikanou na straně žalobce, kdyby z toho důvodu bez důležitých příčin odepíral přijímati stravu, jemu z nového obydlí nabízenou zrovna tak, jako na žalovaných, kdyby mu stravu při společném stole odepírali proto, že pro nemoc nebo z jiných důležitých příčin nemohl se dostaviti ku společnému stolu. Žalobce však ani v žalobě ani při ústním jednání netvrdil, že žalované žádal, aby mu poskytovali stravu v novém svém obydlí a že mu poskytnutí

stravy odepřeli. Ježto jen v tomto případě bylo by lze mluvit o zaviněném porušení smluvního závazku, jež by žalobce opravňovalo, žádati místo odepřené naturální stravy náhradu na penězích (§ 1295 obč. zák.), není žalobní nárok odůvodněn a bylo proto oprávněnému dovolání vyhověti, a změnou obou nižších rozsudků uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4098.

Dovolání jest nepřipustným (§ 502, odstavec třetí, c. ř. s.), bylo-li se do souhlasných rozsudků nižších soudů dovoláno jen co do 2.000 Kč, ač nižší soudy rozhodovaly o penizi přes 2.000 Kč.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1924, Rv I 922/24.)

Žalobě o náhradu škody 4.000 Kč vyhověl procesní soud první stolice potud, že přiznal žalobci 2.000 Kč. Odvolací soud k odvolání obou stran napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud odmítl dovolání žalované.

Důvody:

Předmětem sporu byl kromě ostatních plnění, jež byla již v první stolici právoplatně zamítnuta, nárok na náhradu škody 4.000 Kč, z něhož souhlasným rozhodnutím obou nižších stolic byla žalobci přirknuta polovice 2.000 Kč. Dovolání žalované strany domáhá se změny odvolacího rozsudku právě ohledně těchto 2.000 Kč, žalobci v obou stolicích přiznaných, návrhem na zamítnutí žaloby i v příčině tohoto dílu žalobního nároku. Žádá se tedy na dovolací stolic, by přezkoumávala souhlasná rozhodnutí nižších stolic ve věci, v níž předmět sporu nepřesahuje 2.000 Kč. Dovolání jest tedy z této příčiny nepřipustno vzhledem na předpis Šu 502 c. ř. s. ve znění cís. nař. ze dne 1. června 1914 čís. 118 ř. z. a čl. IV. zákona ze dne 8. června 1923 čís. 123 sb. z. a n. a jest lhostejno, že odvolací soud rozhodoval na odvolání obou stran o celých 4.000 Kč, neboť dle zřejmého účelu těchto zákonných předpisů, by nebylo se dožadováno rozhodnutí nejvyšší stolice o věci v nižších stolicích souhlasně rozsouzené, nepřevyšuje-li hodnotu 2.000 Kč, může přicházeti ve zřetel jen onen předmět sporu, jenž se dovoláním k rozhodnutí vznáší na dovolací stolic.

Čís. 4099.

Dopravní řád železniční.

Dráha ručí dle Šu 65 (2) žel. dopr. ř. za škodu nedbalým a neodborným naložením zboží, jež bylo při celní prohlídce z vozu vyloženo, třebaže strana byla přítomna a zachovala se nečinně.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1924, R II 239/24.)

Žalobu na dráhu o náhradu škody, ježto naložila vadně zboží po jeho vyclení, procesní soud první stolice zamítl, odvolací